

faa de, her er Tale om, forholdsvis mere, og Trangen hos dem er større, end hos de andre. Det er ikke egentlig min Opfindelse at sammenligne de store Jordbesiddere med de smaa, denne Opfindelse er kommen fra anden Side. Jeg har kun benyttet Lejligheden til at drage denne Sammenligning frem her; og jeg tror ret tydelig at have pointeret i mit første Foredrag, at jeg ikke hører til dem, der ubetinget tro paa, at de store og de smaa Jordbesiddere i et og alt have fælles Interesser, men jeg nævnedes, at Prioritetsforrentningsspørgsmaalet er et af de Tilfælde, hvor der dog i nogen Maade kan anlægges den samme Maalestok for dem, og jeg fastholder til Trods for det ærede Medlems Udtalelse, at den samme Procent vil være sværere at udrede for de mindre Jordbrugere end for de større, idet den ikke belastede Del af Besiddelsen er mindre for den mindre Jordbrugers Bedkommende end for den stores. Men at der tillige er Forskel, hvad Bevemaaden angaar, ja, det er noget andet; det skal jeg ikke komme ind paa; det vedrører for saa vidt ikke denne Sag. Med Hensyn til at Forslaget skulde medføre Konsekvenser for det saakaldte Agrar-Kreditforeningsforlag, da modtagne Ordspøreren for Mindretallet sig jo selv, idet han henviste til, at da Husmandskreditforeningsloven blev vedtaget, var man enig om, at det skulde være en Undtagelseslov for denne bestemte Kategori af Ejendomsbesiddere, og jeg holder mig inden for den Ramme, der er givet; jeg har ikke set ud over den og gør det heller ikke nu. Over for den ærede Minister finder jeg heller ikke Anledning til at optage nogen lang Diskussion. Den højtærede Minister minde om Tillægsloven af 1892 og mente nu, ligesom ved første Behandling af dette Forslag, at det foreliggende Spørgsmaal i Virkeligheden er afgjort ved denne Lov. Jeg har nu mine Tvivl i den Henseende, og det har jeg udtrykt som Medforslagsstiller af det foreliggende Forslag. Det, der kom til Afgørelse ved Loven af 1892, var ikke det foreliggende Spørgsmaal. Det Spørgsmaal blev afvist den Gang; men at et Forslag afvises, hindrer ikke, at det kan komme frem igen, for saa vidt Grundlaget fremdeles er til Stede. Regeringen har ret ofte gennem Tiderne haft det Held eller Uheld at forelægge Forslag, som den har faaet afvist, men ikke desto mindre ere de komne frem igen. Hvad der skete i 1892, var, at Interessenterne, som kom til efter det Tidspunkt, Loven traadte i Kraft, skulde have en Vettelse, som de ældre ikke havde haft, men det vedrører ikke det Emne, her foreligger. Derimod paastønner jeg den ærede Ministers

Udtalelse, at han er villig til at tage Spørgsmaalet om en særlig Reserverfondsafdelings Dannelse under Overvejelse, naar det paa sig kommer frem. Jeg haaber, at denne Udtalelse vil have sin Betydning, idet der dertil kan ligge en Opmuntring for Foreningernes Bestyrelser til at fremsføre det Ønske, der, som Ministeren ophjste, har været fremme før. Altsaa, om jeg end ikke kan glæde mig ved nogen større Sympati fra Mindretallets og Ministerens Side, end de tidligere have vist for Forslaget, maa jeg dog paastønne, at Ministeren har erklæret sig villig til at tage det titnævnte Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, naar Tidspunktet dertil kommer.

Buff: Jeg vil kun tillade mig den Bemærkning til den højtærede Minister, at jeg selvfølgerlig beklager, at han ikke vil gaa med til Lovforslaget. Jeg beklager det saa meget mere, som jeg tillod mig at udtale, den Gang dette Forslag tidligere forelaa, at hvad vi da fik, var jo noget, men at jeg haabede, at vi skulde naa mere en anden Gang. Nu er det kun 120,000 Kr. til Sydterne og 40,000 Kr. til Husmændene i Østifterne, og det forekommer mig, at det er ikke urimeligt, om de allerede nu bleve fri for at svare 5 1/4 pCt. Jeg beklager som sagt Ministerens Stilling. Naar Ministeren udtalte, at det blev forkastet, ja, saa vide vi alle sammen, at det blev forkastet oppe i Landstinget, og det var saa, efter at Forslaget havde været i Landstinget, at vi indsaar, at vi den Gang ikke kunde komme længere. Jeg vil nu haabe, at Flertallet i Princippet vil stille sig over for denne Sag, som det stillede sig sidste Gang. Jeg kan ikke indse, hvorfor saa mange Tusinde Husmænd, og mange af dem endog meget smaa Husmænd, ikke skulle faa den Vettelse; jeg synes, det var meget billigt og retfærdigt, om de fik den.

Jeg kan ogsaa for mit Bedkommende sige, at jeg paastønner Ministerens velvillige Udtalelser over for Spørgsmaalet om en Statutændring, men det maa aabenbart være en Fortalelse, naar Ministeren anførte som Grund for, at man sidste Gang ikke kunde gaa ind paa det, at vi den Gang ikke havde store Reserverfonds nok. Det var aabenbart en Fortalelse, thi Forslaget var saaledes indrettet, at det ikke forlangte at tage af Reserverfondene inden de havde den i Statutternes § 37 anførte Størrelse. Der staar i vore Statutters § 37, at naar Fondens Beholdning overstiger 5 pCt. af den Foreningens paahvilende Gæld, saa kunne vi, uden at vi behøve at spørge Ministeren om det, begynde at gøre den frugtbringende for